

[Horn.]

rørende byrdefordelingen mellem kommunerne, og så får ministeren jo et udmærket grundlag. Ministeren får nemlig intet grundlag for fremsættelse af et lovforslag, hvis der ikke her fra politisk side nu kan gives udtryk for, hvad partierne kan blive enige om. Ellers er det jo håbløst at stille forslag.

(Kort bemærkning).

Ninn-Hansen: Jeg takker det ærede medlem hr. Horn, fordi vi nu kan tale i en tone, der jo nok passer bedre til os begge to; jeg takker også for det ærede medlems bemærkninger og dermed tilbagekaldelsen af påstanden om, at vi ikke skulle stå ved vort standpunkt. Vi kan altså fastslå, at siden dengang der blev forelagt vel en af de bedste planer, der nogen sinde er forelagt i dette hus, VK-planen, og vi dér gik ind for nedlæggelse af sidelinjer, har vi holdt fast . . . (Afbrydelse af indenrigsministeren [Hans Hækkerup]). Nej, vi er da ikke løbet fra noget som helst, højtærede indenrigsminister. Vi går altså ind for det standpunkt, at der skal ske en nedlæggelse af sidelinjerne. Nu forstår jeg, det har været drøftet i et råd i går. Jeg har også forstået, at socialdemokratiske medlemmer heller ikke var tilhængere af, at man skulle foretage den pågældende nedlæggelse; men skal vi nu ikke holde os til folketinget som bevillingsmyndighed her i landet? Det er dog her, afgørelsen skal træffes, og skal vi ikke søge at undgå lignende misforståelser i fremtiden? Det kan vi, hvis den højtærede minister for offentlige arbejder vil følge den opfordring, der netop er fremsat til sammen med de takstforhøjelser, vi forstår skal komme, at fremkomme med en gennemgribende rationaliseringsplan, forelægge denne for det høje ting; så skal det ærede medlem hr. Horn nok få vort klare standpunkt én gang til, så kan vi arbejde sammen på en fornuftig rationalisering, og så håber jeg, at det ærede medlem vil nærme sig til mit standpunkt: at DSB absolut ikke i fremtiden behøver at give underskud.

Ministeren for offentlige arbejder (Lindberg): Jeg vil gerne i anledning af det ærede medlem hr. Ninn-Hansens sidste bemærkninger sige, at jeg kunne vel nok i og for

sig komme med en ret stor rationaliseringsplan ud over det, som vi, om jeg så må sige, har på tapetet, men det kræver penge; og det er jo ikke helt nemt i betragtning af den kritik, der har været af finanslovsforslagets størrelse, yderligere at sætte alt for mange millioner ind. Dertil kommer, at vi rent teknisk er i den meget kedelige situation for statsbanerne, at vi ikke kan få den arbejdskraft, som vi nødvendigvis må have, hvis vi skal rationalisere i det tempo, vi gerne ønskede. Altså: når forudsætningerne mangler, er det ikke så forfærdelig nemt. Man kan godt komme med en plan, men det er ikke nok med planer; det drejer sig jo også om at gennemføre dem.

Må jeg sige til det ærede medlem hr. Holmberg, at jeg tror ikke, det tjener noget formål, at vi diskuterer spørgsmålet om skinner på Hadsundbroen videre. De, der har haft med disse ting at gøre, har ment, at det var rigtigt at foretage denne foranstaltning. Det er klart, at havde det ligget sådan, at banen skulle nedlægges i løbet af et år, så havde det været en anden situation; men i dette tilfælde var der altså ikke taget endelig stilling; man vidste ikke, hvornår tidspunktet kom for denne banes vedkommende, om det kommer i 1968 eller i 1970; ud fra de betragtninger har man altså ment, det var rigtigt at foretage det, der blev foretaget.

Må jeg så sige til det ærede medlem hr. Holmberg vedrørende lufthavnen ved Århus, at det er, som jeg sagde før, folketinget, der har vedtaget et lovforslag om, at der skal bygges en sådan lufthavn. Når jeg ved en lejlighed, hvor vi behandlede dette spørgsmål i det høje ting, sagde, at det var muligt, jeg alligevel ville komme med et lovforslag, var det ikke ud fra den betragtning, at der i princippet skulle ske nogen ændring; så var det, fordi beløbet kom op på en sådan størrelse, at man måske dels i finansministeriet, dels i ministeriet for offentlige arbejder ville skønne, at det alligevel var rimeligt at gå til folketinget. Vi har jo en gang imellem visse overvejelser med hensyn til, om vi skal gå til finansudvalget, eller om vi skal gå til folketinget, og dér må man jo i nogen grad tage i betragtning, hvor store beløb der er tale om. Det var det, jeg gav udtryk for. Jeg har aldrig givet udtryk for, at jeg ikke mente,